

מן פרשת וירא עד כאן אין בו מצוה :

וישלח יעקב . יש בה מצות ל"ת אחת והיא אזהרת גוי הנשח
שנאמר על כן לא יאכלו בני ישראל את גוי

הנשח והוא לא יאכלו לא נאמר על דרך סיפור כלומר מפני
שאירע דבר זה באב נמנעים הבנים מלאכול אהו הגוי אלא
אזהרת העי"ת שלא יאכלוהו . משרשי המצוה הזאת כ"י

שתהיה רמז לישראל שאע"פ שיעברו צרות רבות בנלות מ"י
העמים ומ"י בני עשו שהיו במזחים שלא יאבדו אלא לעולם
יעמוד ורעם ושמם ויבא להם נואל וינאלם מ"י צר וכו' חמ"ח

ענין זה על י"י המצוה שתהיה לזכרון יעמידו באמונתם וכו' חמ"ח
לעולם ורמז זה הוא לפי שאותו מלאך שנלחם עם יעקב אבינו
שכב בקבלה שהיה שרן שרן רצח לעקרו ליעקב מן העולם

ולא יכול לו וזרעו וזרעו בנגיעת ה"ך וכו' זרע עשו זרע לרע
יעקב ולבטוח תהיה להם תשועה מהם וכמו שמצינו באב
שיזרח לו השמש לרפואתו ונושע מן הזעזע כן ירח לנו השמש

של משיח וירפאנו מצערנו וינאלינו כ"ב אמן . (א) ד"י המצוה

הודיעתה זה רק השיב לו: למה זה תשאל לשמני, כלומר לא תצטרך לשאלה הזאת כי כבר
השגת הרבה ועלית במדרגת השכלים. ואמר אחר כך: על כן לא יאכלו בני ישראל את
גיד הנשה⁴⁴, פירושו: לפי שהנפש השכלית ראויה שתמשך אחר השכל הפועל, לא
יתעסקו תלמידי ישראל בענין התאוות הגשמיות שהמשייל לגיד הנשה. וידוע כי התלמידים
קרוים בניים⁴⁵, וכבר ידעת, כי גידי הבהמה חזקים מאד כחבלים ויותר מהם, והכתוב
המשייל בענין לחבל, הוא שכתוב: הוי מושכי העין בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה⁴⁶,
לפי שעם שתחלתו חלוש סופו הולך וחזק, ומחוד חזק התאוות ישכח הש"י, ועל כן
קראו בשתי מלות הללו, גידי הנשה⁴⁷ וייהם בו האכליה, ואמר: לא יאכלו, כי ערכות
חוש הטעם ותענוגו אינו אלא לפי שעה. ומן הידוע כי המיעוט בו יפה ונעים, שבו קיום
הגוף, והיתרון מננו הפסד וחרבן הגוף, כן יקרה לאדם עם כל שאר תאוותיו. אשר על
כך היריך, לפי שכל הגוף נשען עליו, כי יכנסו כל שאר התאוות בכלל לשון אכילה. ופירש
ואמר: על היום הזה, כי נהוג⁴⁸ בני אדם בעולם הזה בתאוות הללו עד הגיעם לעולם
הבא הנקרא "יום", ואמר. הזה, כלומר אחר הפרדן מן העולם הזה. כי נגע בכף ירך יעקב,
כלומר שהיה עלתה מדרגת הנפש השכלית למדרגת השכלים הנפרדים מן החומר, אין
ביניהם הפרש אלא היותה משותפת בחומר, והו פירוש, כי נגע בכף ירך יעקב. וע"כ
הזכיר "יעקב" וייהם כף ירך ליעקב ולא לישראל, מפני ששם "יעקב" מורה על השפלות

כי
כ"ו

61
ע"כ

כלאבין וצערין וקמה ציינן כדי אהנהיר לון יומא ויימי לון גיימא כדין יסמכנון ויכחצון
 צברמיייה מוכמה ציינן וצערין דסכלו ויממה עלייהו . צגין כך וזרח לו השמש דהוא
 זמנא דגיימא וכלין וואו עלע על ירכו אהבאב ונעיר גרמיה על מה דעבר ואיהו
 כדי אהנהיר קדוהא דשחרא כדין אהנהיר דגיה דכד אהנהיר חיליה דגיה
 ליה שולטנא אלא ציליאל ויעקב שלטנא דגיה וועל לא אמר ויחמר שלמי
 כי טלה השחר דהא אנה צרכוסך קלימא וואקמוס . [א] (א) (על כן לא
 יאכלו בני ישראל את גיד הנשה וגו' . כי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה לאפילו
 בהנהגה חסירי ואפילו להביא לכלבא . ואלמתי חקרי גיד הנשה כלומר גיד לאיהו
 מנשה לצני נשא לפולחנה דמחריהו ומזן הוא יצר הרע רציע וביזן דאהרבה עם
 יעקב לא אשכח אהר דיעל לאהבצבא עליה דיעקב צגין דכל שייפי גופא שייפי ליעקב
 וכלבו הוא חקיבין ולא הוה צבאן מולאן ומה עבד ונגע בכף ירכו בגיד הנשה צייניה
 צילר הרע לאיהו זיניה ואלמתי דגיה נשאל את גיד הנשה כמה דאמרן חצוייה צייפיין דצד נש
 אורייתא לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה כמה דאמרן חצוייה צייפיין דצד נש
 דרמין לעילא אי טעב טעב ואי צייס צייס וכך יאכל לא יאכלו ליה ללא אינון מסמריה
 הנשה מסמיק ליער הרע דהוא זיניה ובני ישראל לא יאכלו ליה ללא אינון מסמריה
 ומזויניה אכל עמין עפיי יאכלו ליה לאיהו מסמרא ומזוינה דמולבא דלהו דאיהו
 סמאל' צגין להקפא לצהוין . צגין דאיה צצב נש רמ"ח שייפיין לקבל רמ"ח פקודין
 דחרייתא דאינון למעבד אהוהו ולקבל רמ"ח מלאכין דאהלצבת בהו שכינאה ושמה
 דלהו כשמה דמחריהו . ואיה צצב נש שס"ה גידין ולקבלהו שס"ה פקודין ללאו
 אינון אהריצו למעבד ולקבל שס"ה יומי שמה ומה ששעה צאב חד מנהו לאיהו
 לקבל סמאל' דאיהו חד מלאכין שס"ה מלאכין (י"א יומין) ובג"כ אמרה אורייתא לא יאכלו
 בני ישראל את גיד הנשה . א"ת לאסגאה ששעה צאב חד מנהו לא יאכלו
 חו"ל קב"ה כלל וגרמין צהוין רמז ליעקב ויאצב איש טמוו בכל יומי שמה וכל שייפיין דיעקב
 ולא אשכח צד דהוא גיד הנשה מיד תשס חיליה דיעקב וצוימי שמה אשכח יום השעה
 צאב דצדיה אהנהיר דיער אהנהיר ואלמתי צי מקדשא וכל מאן דאכל בהשעה צאב
 כלינו אכיל גיד הנשה) . ר' חייא אמר אלמלא לא אהנהיר חילא (י"א דאהר) דא דיעקב
 אהייקיים יעקב נגביה ואלמתי חילא דששן לעילא ומהא . רבי שמעון פתח ואמר (יחזקאל
 א) כמראה הקשת אשר יהיה בצען ציוס הנגשס כן מראה הנגה צדיב הוא מראה
 דמות בצור י"י ואראה ואהא ל...

ו(א) כי בצמבט הוה נחמו
 ארכיה זמנות השנה
 אבך נמשכו אליו מל
 קמקמו טבף הוה ומל
 ששנה כמו הפיר השנה
 כלומר על כן לא יאכלו
 בני ישראל את גיד הנשה
 ג' דמכרי' עשרה בטבת
 ג' דמכרי' חנוכה עשר
 נחמוס . א"ת לרבות
 תשעה (עשרים)
 יחמק שער ר"י :

שער צדיב
 אהריה דאיהו רב מנייה
 שכן נקרא הת"ם במאור
 הגדול . י' . איומה
 כהנהגות היינו אור הדינה
 ובג"ז זה אמר הפתח עד
 דיפתח קניס
 עלאין ציינו סוד המעיס
 שער' ציינו שומגלו כלם
 וא"ל פתחן ל' סקרין
 דעלמה דהיינו גו' אור
 סינינו ציינו כ"ל שישעיש
 ל' רומת שש מורה
 ק"ס מערב י' טמן
 דרום גדולה גבורה
 שאפי' שיש כסם מדות
 לעיל הדין בהשעה זו
 שיושפעו כלם מהצדיק
 יסמכו כלם לגימריס
 גמוריס להשעיש ליבאל
 (ז"ל) : ומי' שם
 ד"ה צעור דאמתיך
 יחמא ואלמתייהו נהורא
 נהיר קיבילא ואתי זעיר
 זעיר עד דימרכי ומי'
 ס"ג כס"י . וסעין כ'
 לוי'